

Una història amb un final estrany

Text > **BLAI GASULL**

Il·lustració > **MARC VICENS**

La història comença amb un grup de Whatsapp que obre una colla de gironins a la diàspora per parlar d'esports, «és a dir, de futbol; és a dir, del Barça; és a dir, de Messi». És l'any 2014 i les converses de Whatsapp es converteixen aviat en una tertúlia que organitzen a través de Skype i que comparteixen des dels seus comptes a Twitter. Com que són converses sense filtre i els tertulians tenen gràcia a l'hora de dir-la grossa, les xarxes socials acullen amb un cert entusiasme la manera grollera i insolent d'encarar l'actualitat esportiva. Quan aquest grup d'amics torna a Catalunya, busca un lloc on gravar en condicions les seves tertúlies, i és així com neix *La sotana*, un programa de ràdio d'Ona de Sants, la ràdio local del barri barceloní. Andreu Juanola, Manel Vidal, Joel Díaz i Enric Gusó posen en marxa així un programa que té tota la frescor de l'amateurisme i del directe; uns galtes que exploren, amb molta creativitat i amb tota llibertat, els límits entre l'humor i el mal gust, entre la broma i l'ofensa. El programa té l'audàcia de convidar els presidenciables del Barça (que són *collonats*) o els periodistes esportius (que són parodiats i escarnits) per fer-los passar per entrevistes del tot impensables en un mitjà de comunicació tradicional. Aquesta particular manera de fer converteix *La sotana* en un programa de culte entre la premsa esportiva, una mica com allò del grup de música que escolten els grups de música que tu escoltes; «el programa preferit del teu programa preferit», per dir-ho amb la falca que ells mateixos utilitzen.

És normal, doncs, que en un moment de 2017 una cadena generalista, la SER Catalunya, prengués el risc de ficar-se'ls a casa per donar-los una hora de ràdio setmanal. L'aventura va durar una vintena de setmanes. *La sotana*, que deu el seu nom a aquest dribletge que consisteix a fer

passar la pilota entre les cames del rival, valora el bon joc per sobre del *resultadisme*, i no fa cap concessió a l'hora d'adaptar-se a les necessitats de la SER de transitar sense trepitjar tots i cadascun dels ulls de poll que se li posen a l'abast. El programa va ser suspès, va tornar a Ona de Sants, i l'any següent va ser BTV la que va voler incorporar el talent iconoclasta dels *sotanos* a la seva programació: l'episodi a BTV va ser encara més curt, i no van trigar gaire més que un trimestre a trobar els límits del que es pot dir a la televisió pública de Barcelona. Els van tornar a suspendre el programa, que ha trobat la manera de

sobreviure demanant als seguidors més fidels (gairebé un miler) que els financin a través de la plataforma Patreon. Dic que és una història amb un final estrany (no ben bé feliç, encara que *La sotana* segueixi) perquè, si bé és cert que les noves tecnologies han abaratit molt la producció audiovisual i que la xarxa permet formes de finançament per produir continguts amb tota llibertat, no ho és menys que aquesta llibertat s'exerceix, cada vegada més, solament cap a la pròpia claca i que així tot tendeix

a atomitzar-se en bombolles, de manera que els espais comuns cada cop són més buits. Els nous temps ens ofereixen productes cada vegada més adaptats a les nostres dèries però sense referents comuns, i jo diria que amb això hi perdem alguna cosa.

